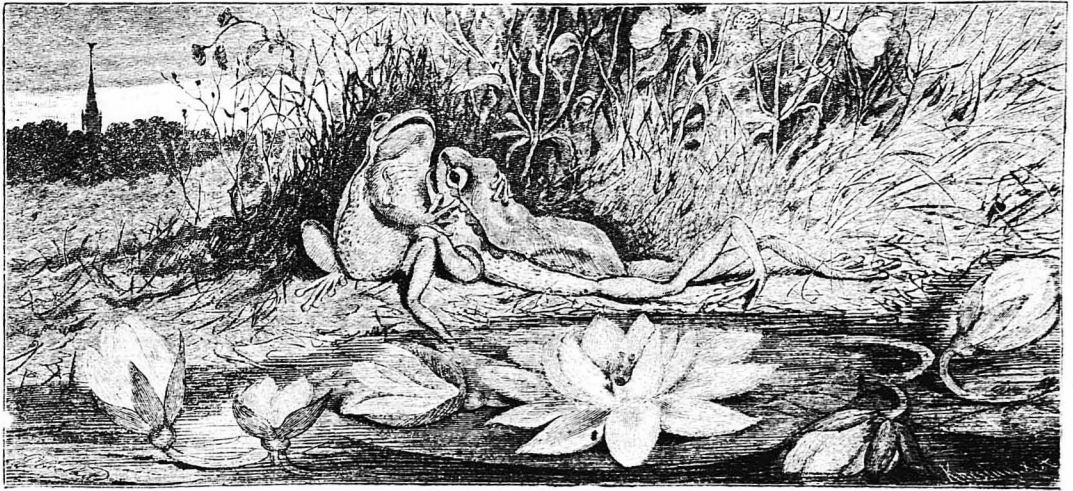


ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ



ΕΝΑ ΒΙΔΥΔΑΙΟ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΜΑΛΙΣΕΤ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ήρθε σ' ένα ξηρότο σπίτι, σ' ένα παρθένο σπίτι με κήπο, που ζούσε με πόνο σκεδόν.

Στο σπίτι αυτό έγινε πένητα δώδεκα χρόνιά. 'Ο κόσμος δεν ήξερε τίποτα γι' αυτήν. Ένα σκεπτικό μυστήριο περιβάλλε τη ζωή της. Ψηλή, λεγνή, με κάστανα μάλλια, περπατούσε πάντοτε με βρος πορσελάνε και αξιοσελέ. Ήταν παρσιάνη από ξένα χρόνια.

'Ο κόσμος την ήλεγε «Σιατήλη».

Γόν περισσότερο κιαρό της τόν περνούσε κλεισμένη σπίτι της. Ποιά και τόν έβλεπε ναίει να περπατά στο δάσος, με βρος μελαγχολικό και άπεροσόλο. Τα πράτα χρόνια διαρρώντο γι' αυτήν ένα σασό παρθένη ιστορία, αργότερα όμως λομοιομήθιζαν γι' αυτές και πολλά σπάνια ανέφεραν τόν όνομα της. 'Ο Σιατήλη όμως, ό παρθέτος θά νατός της που συνέθη δυό δόλιον ημερών, ανένησε το ενδιαιτέρον και την περιεργίαν τού κόσμου για τη ζωή αυτής της παρθένης και μυστηριώδους γυναίκας.

'Η αστυνομία άφωδ έξεζήρισε την ταυτότητά της, ανεζήρισε τόν σπίτι της, μαζί με πολλά άλλα πολλή, κατοικουμένα χωριά και ένα είδος ημερολόγιον, γραμμένο κατά την έλοχη τού Γαλλογερμανικού πολέμου, τού σκεπάζετε τόν μυστικό τού θανάτου της.

Από τόν ημερολόγιον της παρθένης αυτής γνωρίζεις άποσπασμε τις χειριότερες σκέδες.

3 Σεπτεμβρίου 1870. — Δεν θα μπορούσα να κρατήσω πάλιν κακό ζωντά μου τόν 'Αλβέρτο μου. Έπιασε τόν θάνατο τού πατέρα του και ήνε σάν τραπέζος. Τού πάλω γλυκά, τού παίζω έπι όφες πάλω για να ξεντά και να παρηγοριέται, με τόν καλον. Μισή τούτ; Πρωσούς που μπήκαν στ' Γαλλικό έδαφος. Τούτ μου γιατί τόν σκέπασαν τόν πατέρα του. Ποθεί να έκδισηθί. Προχτές μου έμισσετέθηκε την άποσασί που πήρε. Θά έκδισηθί, θά νικήση ή θά πεθάνη. Αλλά τόν λόγια του με κάνουν γι' ανατογιάζω!

'Ω, Θεέ μου! Μού έλαρες τόν άντρα μου, ήμης τούλάχιτο στη διαστειχιωμένη χίρα τού παιδι της, τόν μόνο, τόν τελευταίο της στήριγμα.

4 Σεπτεμβρίου. — 'Όμοι κ' έγκατέλειψαν. Είμαι διαστειχιωμένη! Ήξερα ότι ό 'Αλβέρτος μου έκαυσε κάτι τόν τελευταίο αυτό κιαρό. Τόν έμνησται, τόν προσηθιανόμην. 'Αλλοίμονο! Άλοφει μου τόν εξεμωτηρεσθή! Μού ήλας ότι φερει για τόν μετόπο, ότι κατεζήθη έδελοντής για να έκδισηθί τόν θάνατο τού πατέρα του! Ήλειπα από λίγες όφες, δεν θά βήσιονται πάλι

ζωντά μου! Ποτε πάλι δεν θα τον ξαναδώ! Ποιά θα μένη, που θα κοιμάται; Αλλά ό τόσο λεπτοκαίσιμος, ό τόσο φιλόσοφος και ελαίσυθος! 'Ω, Θεέ μου! Φυλάξέ τον από κάθε κακό! Άκουσε τη φωνή παρθένη μου διαστειχιωμένης μητέρας, που διαστειχιωμένης φωνής!

5 Σεπτεμβρίου. — Έλαφε: Είμαι άπομνησχη και άπελοπιωμένη. Ζώ όσάτοιο με την έλπίδα ότι θα τον ξαναδώ. Άν χάσω κι' αυτή την έλπίδα που μου μένει, ή ζωή θα ήνε άνομήλη και για μένα και ό θάνατος θα ήνε ή μόνη παρηγοριά μου.

20 Σεπτεμβρίου. — Σήμερα έλπιδα τόν πρώτο τού γράμμα! Μού γράφει ότι ήνε καλά, ότι έλαβε κείσε σέ μόν άμνησιότατη μάχη, χωρίς έλπος, να παρηγοθί. Θεέ μου! Σ' εζήρισητά! Σ' άποσασί άποσασί!

1 Οκτωβρίου. — Άνδρα μερες έξοσισαν, γειναιτε άφωνα και κακα προσηθιματα! Δόδεκα μερες, χωρίς να λάβω ούτε μια λέξη του! 'Ο νούτ μου φερουόφει πάντοτε ζωντά του, τόν άπολοθεσί παντός, σ' όδες τις μάχες. Νομίζω ότι άποός τίς σκέδες να σκεπίζον, ότι βέλοιο τόν όμοι να τρέχη! 'Ω, να μπορούσα να βρεθώ ζωντά του, να τόν βρήκω, να τόν ξεκαρτίσω, να προτάξω τόν όμοι μου τόν στήθη για να τόν σπασώ!

'Η νύχτα που περσασί ήθε ήταν φοβερά! Μια νύχτα παρα φηματος, μια νύχτα γεμάτη τρέμου και φερουόφει έφρατες! Τόν πούθι δεν σκεπίζηται, γιατί ήμην τσακισμένη από τόν πνεστο, την άποσασί και την άπαισί...

2 Οκτωβρίου. — Άλοφει μνημόμον από τόν πνεστο. Μού φανόσε πως τόν είδα ξεπλομένο με τόν χέρι στανισμένο από στήθος, κατεζήτω, με τόν στόμα άνοιχτό. Τόν φερουόφει φωνή πένητα τού πνεσώτου, κ' έγω δεν μπορούσα να τρέξω ζωντά του, δεν μπορούσα να τόν άγκαλιάσω, κ' άπομνησχη τόν πάλω στο άφρατιμένο μετόπο του, πάλω στα χείλη του, που είχαν χάσε πάλι τόν τραυματιολόγο τούτ ζωόνα. Δεν μπορούσα να άποσασί αυτή τη ζωή. Άν δεν ήξεο ζωόνα του άφρω, θά φηρω! Ποιά θα πάλω; Δεν έφερι, με θέλω να τόν δω, θέλω να μπόθ τ' σκεπασαι;

4 Οκτωβρίου. — 'Ω, τόν έφερι όλο! Τόν έφερι όλο! Θεέ μου! Καλύτερα να μόν εζήριαν από τόν γράμμα! 'Ο 'Αλβέρτος, ό 'Αλβέρτος μου, άμνησιότος τόν Παρθέσιον! Μά, όχι! όχι! δεν μπορούν... δεν μπορούν να τόν τουφεκίσουν!



Τού παιζω επί όφες πάλω για να ξεγρά...



